

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2018/1912**z dnia 4 grudnia 2018 r.****zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do niektórych zwolnień związanych z transakcjami wewnątrzspółnotowymi**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 397,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W swoim komunikacie z dnia 7 kwietnia 2016 r. dotyczącym planu działania w sprawie VAT Komisja zapowiedziała, że zamierza przedstawić wniosek dotyczący ostatecznego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) w odniesieniu do transgranicznego handlu między przedsiębiorstwami z różnych państw członkowskich. W swoich konkluzjach z dnia 8 listopada 2016 r. Rada wezwała Komisję do zaproponowania tymczasem pewnych ulepszeń w unijnych przepisach dotyczących VAT w odniesieniu do transakcji transgranicznych, między innymi do celów zwolnień w odniesieniu do transakcji wewnątrzspółnotowych.
- (2) Dyrektywa 2006/112/WE ustanawia szereg warunków zwolnienia dostaw towarów z VAT w ramach niektórych transakcji wewnątrzspółnotowych. Jednym z tych warunków jest zapewnienie, aby towary zostały wysłane lub przetransportowane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego.
- (3) Zróżnicowane podejście państw członkowskich do stosowania tych zwolnień w odniesieniu do transakcji transgranicznych doprowadziło jednak do pojawienia się trudności oraz braku pewności prawa dla przedsiębiorstw. Jest to sprzeczne z celem wzmocnienia handlu wewnątrzspółnotowego oraz zniesieniem granic fiskalnych. Dlatego też ważne jest sprecyzowanie i zharmonizowanie warunków, na jakich można stosować zwolnienia.
- (4) Z uwagi na to, że transgraniczne oszustwa związane z VAT wynikają przede wszystkim ze zwolnienia z tytułu dostaw wewnątrzspółnotowych, niezbędne jest określenie pewnych okoliczności, w których uznaje się, że towary zostały wysłane lub przetransportowane z terytorium państwa członkowskiego dostawy.
- (5) Aby zaoferować przedsiębiorstwom praktyczne rozwiązanie, a zarazem dać pewność administracjom podatkowym, w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011 ⁽²⁾ należy wprowadzić dwa domniemania wzruszalne.
- (6) Uproszczeniu przepisów dotyczących procedury magazynu typu *call-off stock* powinny towarzyszyć odpowiednie obowiązki w zakresie ewidencji w celu zapewnienia prawidłowego stosowania tych przepisów.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 282/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w rozdziale VIII dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 2A

Zwolnienia związane z transakcjami wewnątrzspółnotowymi**(Art. 138–142 Dyrektywy 2006/112/WE)***Artykuł 45a*

1. Do celów stosowania zwolnień ustanowionych w art. 138 dyrektywy 2006/112/WE domniemywa się, że towary zostały wysłane lub przetransportowane z państwa członkowskiego do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza jego terytorium, ale na terytorium Wspólnoty, w którymkolwiek z następujących przypadków:

- a) sprzedawca wskazuje, że towary zostały wysłane lub przetransportowane przez niego lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz, oraz sprzedawca jest w posiadaniu co najmniej dwóch niebędących ze sobą w sprzeczności dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), które zostały wydane przez dwie różne strony, które są

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i od nabywcy, albo sprzedawca jest w posiadaniu jakichkolwiek pojedynczych dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), wraz z jakimikolwiek pojedynczymi niebędącymi ze sobą w sprzeczności dowodami, o których mowa w ust. 3 lit. b), potwierdzających wysyłkę lub transport, które zostały wydane przez dwie różne strony, które są niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i od nabywcy;

b) sprzedawca jest w posiadaniu następujących dokumentów:

- (i) pisemnego oświadczenia nabywcy potwierdzającego, że towary zostały wysłane lub przetransportowane przez nabywcę lub przez osobę trzecią działającą na rzecz nabywcy, oraz wskazującego państwo członkowskie przeznaczenia towarów; takie pisemne oświadczenie określa: datę wystawienia; nazwę lub imię i nazwisko oraz adres nabywcy; ilość i rodzaj towarów; datę i miejsce przybycia towarów; w przypadku dostawy środków transportu, numer identyfikacyjny środków transportu; oraz identyfikację osoby przyjmującej towary na rzecz nabywcy; oraz
- (ii) co najmniej dwóch niebędących ze sobą w sprzeczności dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), które zostały wydane przez dwie różne strony, które są niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i nabywcy, lub jakichkolwiek pojedynczych dowodów, o których mowa w ust. 3 lit. a), wraz z jakimikolwiek pojedynczymi niebędącymi ze sobą w sprzeczności dowodami, o których mowa w ust. 3 lit. b), potwierdzających transport lub wysyłkę, które zostały wydane przez dwie różne strony, które są niezależne od siebie nawzajem, od sprzedawcy i od nabywcy.

Nabywca dostarcza sprzedawcy pisemne oświadczenie, o którym mowa w lit. b) ppkt (i), do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła dostawa.

2. Organ podatkowy może obalić domniemanie przyjęte na podstawie ust. 1.

3. Do celów ust. 1 następujące dokumenty są akceptowane jako dowód wysyłki lub transportu:

- a) dokumenty odnoszące się do wysyłki lub transportu towarów, takie jak podpisany list przewozowy CMR, konosament, faktura za towarowy przewóz lotniczy lub faktura od przewoźnika towarów;
- b) następujące dokumenty:
 - (i) polisa ubezpieczeniowa w odniesieniu do wysyłki lub transportu towarów lub dokumenty bankowe potwierdzające zapłatę za wysyłkę lub transport towarów;
 - (ii) dokumenty urzędowe wydane przez organ władzy publicznej, na przykład notariusza, potwierdzające przybycie towarów do państwa członkowskiego przeznaczenia;
 - (iii) poświadczenie odbioru wystawione przez prowadzącego magazyn w państwie członkowskim przeznaczenia, potwierdzające składowanie towarów w tym państwie członkowskim.”;

2) w rozdziale X dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 1A

Obowiązki ogólne

(Art. 242–243 Dyrektywy 2006/112/WE)

Artykuł 54a

1. Ewidencja, o której mowa w art. 243 ust. 3 dyrektywy 2006/112/WE, która ma być prowadzona przez każdego podatnika, który przemieszcza towary w ramach procedury magazynu typu *call-off stock*, zawiera następujące informacje:

- a) określenie państwa członkowskiego, z którego towary zostały wysłane lub przetransportowane, oraz datę wysyłki lub transportu towarów;
- b) numer identyfikacyjny VAT podatnika, dla którego przeznaczone są towary, nadany przez państwo członkowskie, do którego towary są wysyłane lub transportowane;
- c) określenie państwa członkowskiego, do którego towary są wysyłane lub transportowane, numer identyfikacyjny VAT prowadzącego magazyn, adres magazynu, w którym towary są składowane w momencie ich przybycia, oraz datę przybycia towarów do magazynu;
- d) wartość, opis i ilość towarów, które przybyły do magazynu;
- e) numer identyfikacyjny VAT podatnika zastępującego osobę, o której mowa w lit. b) niniejszego ustępu, na warunkach, o których mowa w art. 17a ust. 6 dyrektywy 2006/112/WE;
- f) podstawę opodatkowania, opis i ilość dostarczonych towarów oraz datę dokonania dostawy towarów, o której mowa w art. 17a ust. 3 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE, a także numer identyfikacyjny VAT nabywcy;

- g) podstawę opodatkowania, opis i ilość towarów, oraz datę wystąpienia któregokolwiek z warunków, a także odpowiednią podstawę zgodnie z art. 17a ust. 7 dyrektywy 2006/112/WE;
- h) wartość, opis i ilość powrotnie przemieszczonych towarów oraz datę powrotu towarów, o których mowa w art. 17a ust. 5 dyrektywy 2006/112/WE.

2. Ewidencja, o której mowa w art. 243 ust. 3 dyrektywy 2006/112/WE, która ma być prowadzona przez każdego podatnika, któremu dostarczane są towary w ramach procedury magazynu typu *call-off stock*, zawiera następujące informacje:

- a) numer identyfikacyjny VAT podatnika, który przemieszcza towary w ramach procedury magazynu typu *call-off stock*;
- b) opis i ilość towarów dla niego przeznaczonych;
- c) datę przybycia do magazynu towarów dla niego przeznaczonych;
- d) podstawę opodatkowania, opis i ilość dostarczonych mu towarów oraz datę dokonania wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 17a ust. 3 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE;
- e) opis i ilość towarów oraz datę usunięcia towarów z magazynu na zlecenie podatnika, o którym mowa w lit. a);
- f) opis i ilość towarów zniszczonych lub brakujących oraz datę zniszczenia, utraty lub kradzieży towarów, które uprzednio przybyły do magazynu, lub datę stwierdzenia ich zniszczenia lub braku;

W przypadku gdy towary te są wysyłane lub transportowane w ramach procedury magazynu typu *call-off stock* do prowadzącego magazyn innego niż podatnik, któremu towary mają zostać dostarczone, ewidencja prowadzona przez tego podatnika nie musi zawierać informacji, o których mowa w lit. c), e) i f) akapitu pierwszego.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2018 r.

W imieniu Rady

H. LÖGER

Przewodniczący
